

— Защото познахъ че ми си врагъ.

— Да са истъкуваме, рече Арбакъ съ тихъ гласъ, и като зе почти съ сила ржката на жреца подъ мышцата си, заведи го на едно отъ лежащитъ изъ лѣса сѣдалища. Сѣднѣхъ тамъ и лицата имъ бѣхъ мрачны като сѣнката и пустынността на този лѣсъ.

Апикидъ ако и да бѣше въ пролѣтъта на възраста си, но виждаше ся че е протрилъ живота си повече отъ египтянина. Правилнитъ черты на лицето му бѣхъ безцвѣтны и повѣнжлы и хлѣтнжлытъ му очи свѣтахъ като на чловѣкъ мѣченъ отъ треска. Ранѣ бѣше станѣлъ пригърбень, жилытъ на малкытъ му и почти женскы ржцѣ, бѣхъ сини и надути, и показвахъ безсиліето и слабостта на членоветъ му; лицето му ако и да приличаше на лицето на Юна, но израженіето бѣше съвсѣмъ различно, защото умственното спокойствіе изливаше на прелеститъ на сестра му една великолѣпна и свѣрхчловѣческа тишина; на нейната физіономія ся обаждаше въсторженността, но ограничена и тиха и туй служаше като изворъ на живостта ѝ на хубостта на лицето ѝ. Като я гледашъ пожелаваши щото да свѣтнатъ отъ тамъ искрытъ на духа, който оставаше спокоенъ но не заспалъ, а на лицето на Апикидъ гледашъ пламенна и страстна натура. Искрометнытъ му погледи, несъразмѣрното съ челоуто му развитіе на слѣпытъ очи и трепетното мърданіе на устнытъ му показвахъ че идеалността и силата на въображеніята господствувахъ тиранически надъ другытъ му силы. Фантазіята на сестра му не надминувахе златытъ прѣдѣлы на поезіята, а неговата, по нещастна и строга, шураше са въ хаоса на най-страшны видѣнія, за туй дарованіята които общавахъ неи остроуміе, нему предвѣщавахъ побъркване на ума.

— Ты каза че съмъ ти врагъ, рече Арбакъ; азъ. познавамъ причината на несправедното туй мѣрманье, азъ та поставихъ между жрецытъ на Изида; тѣхното лицемѣріе и ничтожество ти сж отвратителны, и мыслишь че и азъ та излѣгахъ; непорочныйтъ твой духъ ся смути и считашь и мене за одного отъ лицемѣрытъ?

— Като си познавалъ кознетворствата на нечестивото туй духовенство, защо ма блѣснѣ въ таквози званіе? Когато ми възбуди желаніето да са посветѣмъ на служеніето, на което носѣмъ сега облеклото, ты ми хваляше светия животъ на чловѣцы които жъртвовали себеси за придобываньето на мѣдростта; и на мѣсто таквози ты ми даде другари невѣжы и матеріалисты, друго невѣдаущы освѣтъ да плетѣтъ грубы и гнусны козни. Ты ми ги представи за чловѣцы които сж са отрекли отъ мірскытъ радости ради священното служеніе на добро-